

Vlasta Havlenová - scénář

Pravděpodobně je jen málo lidí v Rumburku, kteří by neznali manželé Havlenovi. Právě při naše vypravování, jsme si vybraly paní učitelku Vlastu Havlenovou. Paní Havlenová se narodila v roce 1932, Na Českomoravské Vysočině ve městečku jménem Bitětice. Vyrůstala s tatínkem, protože maminka záhy na vážné onemocnění zemřela.

Společně s babičkou vychovávali kromě bratra a sestry také bratrance Slávka. Slávka rodina žila na Slovensku, a protože nikde poblíž nebyly české školy, přestěhoval se ke zbytku rodiny do Čech. K rodičům jezdil jen na prázdniny.

Jednoho zimního dne si Slávek zajel na lyže. Po cestě narazil na dva Německé mládence. Díky jeho dobré němčině neměl žádný problém se s nimi domluvit. Zjistil, že jsou to kluci z blízké střelnice, která tam byla zřízena, aby se 18-19ti letí kluci, učili střílet, než odjedou na frontu. Slávek si nemohl nevšimnout jejich stavu. Byli hladoví, smutní a byla jim zima. Proto neváhal a rozhodl, že je vezme domů. ***Kluci dostali čaj, dostali cukroví, vánočku a jak tam tak seděli, tak se oba ti němečtí kluci dali do pláče.***

Slávek byl velmi nebojácný, ochotný a vážný chlapec a jako spousta mládenců jeho věku chtěl také vystudovat vysokou školu. Vybral si obor práva, ale jelikož byly vysoké školy zavřené, tak každému studentu byly přiřazovány úkoly od pracovního úřadu. Slávka přidělili do Prahy k protiletectké obraně. A zde se zapojil do odbojové skupiny. V lednu byla skupina odhalena a byly vyneseny kruté tresty. Všichni byly 3 dny před koncem války zastřeleni. ***Já jsem se tohle dozvěděla až někdy v červnu, protože pořád rodina věřila, že ti hoši někam utekli, nebo že se někde skrývají.***

Další nepříjemný zážitek čekal paní Havlenovou v maturitním ročníku gymnázia. ***My jsme seděli v lavicích a do třídy přišla paní, která nebyla učitelkou a nebyla ani profesorkou toho gymnázia. Položila na každou lavici přihlášku do SSM a pravila: Jestli chcete ještě zítra přijít do školy, tak to přineste podepsané.*** Protože všichni chtěli pokračovat ve studiu, i nadále, donesly přihlášky vyplněné. Postupem času ze škol odešli ti nejlepší kantoři. Strýček paní Havlenové byl v té době školním inspektorem a také musel odejít ze svého zaměstnání. Rodiče dětí přicházely o zaměstnání stejně nekompromisně.

Paní Havlenová stála před důležitým životním rozhodnutím jako je volba povolání. Po složení maturitní zkoušky se chtěla stát učitelkou dějepisu a českého jazyka. Cesta za snem ale nebyla jednoduchá. Od roku 1952 se postavila před žáky s chutí a elánem, který ji neopustil po téměř celých 40 let. Kariéru začala budovat ve Velkém Šenově, kde učila pouze 2 měsíce, protože místo musela uvolnit zatím neznámému panu Havlenovi. ***S panem Havlenou jsem se občas vídala, ale mračila jsem se na něj, protože jsem musela dojíždět kvůli němu. Ale jak to bývá, později jsem se na něj už nemračila a za dva roky jsem si ho vzala. Takže jsem dneska Havlenová.*** Později oba nastoupili na jedenáctiletku do Rumburku.

Celý svůj profesní život Vlasta Havlenová prožila v Rumburku, kde učila český jazyk a dějepis. V současné době si užívá zaslouženého důchodu a raduje se svých vnoučat a pravnoučat.

A co by vzkázala dalším generacím?

A vám přeju, aby se vám vždycky všechno dařilo, a věřím, že takový trampoty jaké měla moje generace a generace mých rodičů už nebudete muset zažívat, to bych si strašně moc přála.